

TJENESTE I VANDBÆRERENS TIDSALDER

Af Alice A. Bailey

En artikel fra BEACON, april 1935, genoptrykt jan./feb. 2006

Oversættelse: Ebba Larsen

En af de store opgaver – måske den vigtigste af alle opgaverne på discipelskabets vej – er at yde tjeneste. Når man begynder at udføre en hvilken som helst almindelig disciplin, hvor bestræbelsen gælder selv-udvikling og selv-frigørelse, så kan den være af virkelig værdi midlertidigt, men hvis man ikke ændrer motivet fra at være personligt og specifikt til noget principielt og universelt, så vil man ikke nå det ønskede mål. Hvis ikke det er gruppens virkelige behov, der begynder at vise sig tydeligere end ens egne behov, så vil disciplen selv til sidst lide nederlag. Personligheden vil tone bort på grund af overbetoning, og den gruppe, som den skulle passe ind i og blive en del af, vil den glemme.

I Fiskenes tidsalder, der nu er ved at være forbi, blev kravene til disciplene tydeligt formuleret til at være bestemte dydige karakteregenskaber. Tolerance, rolig adfærd, skelneevne, venlighed, uselvished og de almindelige kristne dyder skulle alle sammen udvikles, og når de til en vis grad kunne accepteres, så var mennesket blevet discipel. Vejen som aspirant var renselsens vej, og på denne vej skulle disse almindelige dyder (almindelige for sjælen, men sjældne for personligheden), der er så vanskelige at fuldkommengøre, indbygges i den daglige livsudfoldelse og med tiden blive til daglige vaner.

I Vandbærerens tidsalder er kravene noget strengere, fordi menneskeheden nu er i stand til at respondere rigtigt, og derfor føjes der yderligere krav til kravene i Fiske-tidsalderen – det gælder bl.a. kravet om en konstant holdning til at udføre tjeneste. Dette krav kunne ikke stilles tidligere, for skulle det komme til udtryk fuldt ud, var det nødvendigt, at disciplen ikke alene besad et vist mål af de tidligere stillede krav, men også en skelneevne, som er en mental egenskab, idet en mental skelneevne er et

ufravigeligt krav til et tjenestearbejde. Motivet har særdeles stor betydning – derfor er evnen til at forstå grundlaget for selve motivet også en mental egenskab og et aspekt af skelneevnen. Analyse af et motiv er et af de første temaer, som alle sande esoteriske skoler har på programmet, for disciplene skal kunne forstå et tjenestearbejdes karakter og metode, og de skal ligeledes lære at foretage en grundig analyse af det, der skiller det sande ud fra det usande og det åndelige fra det selviske.

Det, jeg ønsker at sige om emnet ”tjeneste”, kan bedst belyses med citater fra den mest tankevækkende bog *Hierarchy* – en bog, som alle esoterisk studerende bør eje. Nu for tiden udkommer der bøger af mennesker med indre åndelig forståelse, der fremhæver tre nye begreber, som vil være styrende for den bedste tænkning i fremtiden – de er nye for masserne, men ikke ukendte for menneskehedens tænkere og disciple. Disse tre begreber er 1) det styrende indre Hierarki, 2) Hierarkiet af sjæle og 3) erkendelse af, at fremtidens yoga (den videnskab, hvormed en mystisk vilje kan opnås) er ild-yoga, der styrker motiverne til tjenestearbejde og nedbryder barrierer. Hierarkiet oplyser, at ild-yoga er en metode til skabelse af enhed og til at samarbejde i overensstemmelse med Guds plan – oplysningen om disse to mål er tænkt som en tilskyndelse til disciplene i den Nye Tidsalder.

Efterhånden som menneskeheden lærer om ”de forskellige livsniveauer, som de virkelig forekommer”, og tillige kan forstå den kendsgerning, at der eksisterer et hierarki af udviklede væsener, der i åndelig henseende gradvis er steget op fra de menneskelige laveste livsniveauer op til de højeste, så begynder det enkelte menneske på intelligent måde at tilpasse sit liv til Guds plan. Det lærer at finde frem til mennesker, der er længere fremme i udvikling end det selv – set ud fra den lange række af inkarnationer – samt til mindre udviklede mennesker, der med dets hjælp kan stige op til deres næste niveau. Mennesket lærer endvidere, at det er nødvendigt at identificere sig med alle sjæle i alle former, der lever i Guds fysiske verden, og at anvende den destruerende ild i relation til de former, der adskiller det fra det, som det burde elske. Begrebet ”den rensende ild” har domineret mystikernes tænkning i Vesten siden begyndelsen af den kristne æra. Viden om den destruerende ild vil virke som en sikker vejledning for mystikere i de kommende århundreder. De vil blive i stand til at forstå karakteren af en destruktion, der fører til konstruktion, og af en bortbrænding, der skaber sammensmeltning og enhed. Temaet om livet og om tanken

hos disciplene i Vandbærer-tidsalderen vil vokse frem, efterhånden som de erkender, at der eksisterer et hierarki for udvikling, og at resultaterne af ilden vil være tjeneste – tjeneste for menneskeheden, tjeneste for planen og tjeneste for det guddommelige.

I bogen *Hierarchy* siges det, at ”menneskenes storhed bliver virkelighed i det moment, hvor de får overdraget et uhyre stort ansvar”, der kommer til udtryk som tjeneste. H.P. Blavatsky siger, at en af de første indikationer på, at et menneske er vågnet som sjæl, er en stadig voksende ansvarlighed. Når et menneske bliver klar over det, er der grundlag for stor optimisme. Menneskeheden er i sandhed ved at vågne op med denne følelse, og man kan begynde at se, at hver enkelt er sine brødres vogter. I de sidste 150 år er menneskene blevet i stand til at erkende behovet for reformer inden for alle områder og til at se det nødvendige i at drage omsorg for de svage og for børnene. De er ligeledes blevet i stand til at sætte sig ind i de metoder, som de filantropiske selskaber anvender, når de virker som pionerer i opgaven med at fremme menneskenes velfærd. Denne stigende erkendelse af ansvar for hinanden kan man se som en gruppesjæl, hvis karakteregenskab er kærlighed, og hvis holdning kommer til udtryk som en større sjælsbevidsthed. Alle nutidige bevægelser har i deres midte en gruppe af aspiranter, hvis mål er tjeneste, fordi de er begyndt at leve som sjæle. Denne tendens til at påtage sig et ansvar og at tjene vil til stadighed vokse, efterhånden som årtierne kommer og går.

”Man må som det første skridt mod tjeneste og yoga forstå, at kærlighed og medfølelse er grænseløse begreber.” I virkeligheden fører denne forståelse til sjælskontakt via meditation og til at anvende livet til at følge i de Store Tjeneres fodspor. Det, der er behov for nu for tiden, er en form for hjerte-tjeneste, som ledes og styres af en indre oplyst tænkeevne. ”Hvad er hjertets skat?”, spørger forfatteren til bogen *Hierarchy*, og svaret lyder: ”Det er ikke alene gode ønsker, og ikke alene hengivenhed til Hierarkiet, men også samklang med den kosmiske bevidsthed, når hjertet foruden sin egen rytme også bliver en del af den kosmiske rytme. Sådan et hjerte kan man stole på, da det besidder direkte viden, det føler og har indsigt, og fordi det har en virkeliggjort relation til den højere verden, giver det udtryk for det, der er hævet over enhver tvivl”. Den samme tanke kommer til udtryk med endnu mere enkle ord: ”Skønhed ved tjeneste toner frem, når den smelter sammen med bevidsthed”.

Det står nu klart for mig, at tjeneste er en særdeles videnskabelig metode til udvikling. Jeg kan godt forstå, hvorfor en intelligent og kærlig tjenesteudøver hurtigt kan tilpasse sig og sit liv til de store indvielser. At tjene godt og sandt er et krævende arbejde. Det kræver alle de kræfter, som et menneske besidder. Det lærer derved teknikken med at blande sin egen bevidsthed sammen med et andet menneskes bevidsthed, og metoden til at identificere sig med sin broder og hans behov. Dette vil udvikle de mentale kræfter så vel som sjælskvaliteterne, for mennesket vil opdage, at motiv, skelneevne, analyse og intelligent forståelse er krav, der kan ændre en følelsesmæssig indstilling til at blive en pligtfølelse eller en faktisk pligt. Endvidere øges bestræbelserne på at fjerne smerter og fortvivlelse, når disciplene selv føler ubehag, når de står over for vanskeligheder, som andre må gennemleve. Det vil indebære et studium af loven og en udviklet evne til at se livet som en helhed og til at tænke som gruppe, og det vil bringe den emotionelle natur under kontrol. Mange kvalificerede tjenestearbejdere bliver frustrerede i deres tjenestearbejde og giver ineffektiv hjælp, fordi de er for emotionelle og for sensitive over for andre menneskers reaktioner. De ser kun smerten og fortvivlelsen og ikke den individuelle årsag eller gruppe årsagerne. De lukker øjnene for det gode, der til sidst vil bryde frem, når smerten er besejret, og den dårlige tilstand er overvundet.

”Ad tjenestens vej kan mennesket opnå den højeste viden”, og ved at stræbe efter at tjene uselvsk fremmer mennesket i øvrigt også sin egen vækst, men motivet må altid være at lindre lidelser og at hjælpe den uvidende uden at koncentrere sig om sin egen vækst på vejen. Mennesket må ”lære, at det ikke skal tælle dagene og årene, for der er ingen forskel, når man befinder sig i den store udbredte tjeneste”, fordi bevidsthedens vækst og overvindelse af uvidenhed virker ganske enkelt som en udvidelse af erkendelsesniveauet og som en udvikling af kraften til at udvide bevidsthedens grænser. Sjælsbevidsthed er den indviedes adelsmærke. Vi må være gennemtrængt af en ånd til tjeneste i så høj en grad, at tjeneste ydes helt automatisk, og at udstrækningen af den tjenendes livsimpulser udelukkende går i den retning. Tjeneste bør være den mindste modstands vej. Det er dette, der er målet. Disciple og aspiranter overalt må forstå, at fuldkommengørelse på vejen og udvikling af kapaciteten til at passere gennem indvielsens port og stå foran ”nærværelsens engel” kan man kun opnå gennem rigtig tjeneste. Det er symbolsk tale, når man siger, at man ikke kan stå

alene, eller at man står med tomme hænder. Det er på tjenestearbejdet, at man kan kende mennesket. Dette har den kristne kirke altid forstået, og det er baggrunden for, at dens utrættelige kampagne for at omvende og for at kristne er blevet misforstået - der findes dog nogle, der påskønner dens metoder. Det virker som om, de esoteriske grupper helt har glemt dette, for de har været så travlt optaget af deres egen selvudvikling. ”Hvordan kan man blive knyttet til Hierarkiets rækker? Kun gennem hjertet og endeløse bestræbelser for at tjene. Kun ved fuldstændigt at assimilere sig med Herrernes plan og gennem åndelig kreativitet. Således må enhver, der betræder vejen, acceptere hjertets tjeneste.”

Ifølge Hierarkiets plan er menneskeheden den vigtigste tjener af verdenerne. Menneskeheden udgør det fjerde naturrige. Tre naturriger under det menneskelige har givet af deres essens til menneskene, for at de kan leve, for menneskeheden er makrokosmos for det lavere mikrokosmos. Tre højere riger lader deres åndelige kraft, kærlighed og intelligens strømme ind i dette mellemliggende rige. Menneskeheden befinder sig således midtvejs, og i denne kendsgerning ligger dens storhed og også dens ansvar. Det er hensigten, at menneskeheden skal overføre de højere energier til de lavere naturriger. Over menneskeheden findes den åndelige trefoldighed, og under findes en fysisk trefoldighed, og menneskeheden, der indeholder essensen af både det højere og det lavere, må omdanne og overføre fra det højere til det lavere. Dette er idealet. Dette er menneskenes tjenesteområde, og det er disciple og aspiranter i verden netop begyndt at erkende.

”Lad os undersøge, hvordan nogle mennesker forstår tjeneste for Herren og for Hierarkiet. Den, der tror, at udvikling kun kræver bøn, er langt fra at tjene. Den, der med sit arbejde og de bedste bestræbelser håber at skabe velfærd for menneskeheden, må inddrage Herren i sit hjerte. Den, der ikke sørger for sine egne behov, er ikke i stand til at tjene Hierarkiet ... Først når hjertet er parat til bevidst at acceptere den påkaldelse, der sendes fra den højeste vilje, kan man sige, at manifestationen af tjeneste har vundet indpas. Vi ynder ikke begravelsesritualer og tomme påkaldelser af Herren. Vi ærer de stræbende disciple for deres tjeneste for Hierarkiet ... Vi tager enhver bestræbelse i betragtning for at lette byrden fra Hierarkiet ... Således bekræfter vi igennem vores skabervilje ærbødighed, ikke i ord,

men i gerninger. Derfor beklager vi, når vi ser ærbødighed i ord og ikke i handling.

På den måde kan man se, at menneskeheden er en akkumulator og transmutor af den høje energi, som vi kalder psykologisk energi. Menneskehedens betydning består i at transmutere bevidsthedsenergi og ved hjælp af Hierarkiet at sende den op i de højere cirkler.”

Når vi mennesker stræber mod det højere på det lavestes vegne, vil tjenestearbejdet med at transmittere, transformere og transmutere aldrig blive påtvunget aspiranter. I et åndeligt liv må indsatsen udføres frivilligt og villigt. En af de Store Lærere har sagt: ”Vi opfordrer aldrig nogen til at virke som en brynje for Hierarkiet, for kun ånden selv kan vælge et sådant ansvar”. Det menneske, der ønsker at påtage sig forskellige ansvar som tjenestearbejder, må leve et meget intenst indre liv og udvikle evnen til at få kontakt efter eget ønske med de højere grupper af væsener og også med de lavere. Aspiranter må ved viljens kraft være i stand til at fungere i to retninger. Gennem meditation kan de få kontakt med sin sjæl, og gennem dyb koncentration kan de udvikle denne kontakt og derved komme i berøring og i vedvarende bevidst kommunikation med sjælens rige. Gennem sit engagement og sin tilpassede trefoldige personlighed kan de også komme i berøring med den fysiske verden, som sjælens rige skal manifestere sig i og fungere i. I bogen *Hierarchy* stilles spørgsmålet: ”Hvem er den, der tilbyder sig? Det er den, der besidder evnen til at give. Men for ikke at blive udmattet, bør man også besidde evnen til at kunne modtage kraft fra en kilde. Lad os vende os til Hierarkiet”. For at frihedsfølelsen kan bevares, skal det pointeres, at ”Hierarkiet benytter på ingen måde tvang. Det er den gældende lov, der er grundlaget. Hierarkiet styrer ikke energien uden samtykke fra medarbejderen. Hierarkiet véd, hvor værdiløs al overfladisk og ydre fremfærd er, men det véd også, at ’samarbejde er det bedste for individualiteten’, og sand individualitet indeholder i sig selv grundlaget til universel retfærdighed”, fordi ”uden retfærdighed kan ingen nå frem til den Store Tjenestes Vej”.

Disse tanker berettiger en omhyggelig overvejelse, for sand individualitet og retfærdighed er to begreber, der er væsentlige for udførelsen af sand tjeneste, der så sandelig er sjælden at møde.

I den omtalte bog findes endvidere en detaljeret beskrivelse af de ”tegn”, der markerer og fremhæver de kvaliteter og karakteregenskaber, som den sande tjenestearbejder må besidde. Jeg vil i korthed analysere disse tegn, for de er så betydningsfulde, at vi alle bør stræbe efter at udvikle dem. De gennemgås i følgende 6 punkter og analyseres punkt for punkt.

Det første tegn. Det siges, at ”det første tegn sandsynligvis vil virke som en fornægtelse af fortiden og en stræben mod fremtiden. Når man læser disse ord, mindes man øjeblikkeligt en lignende formaning af Paulus, hvor han fortæller sine disciple, at de må fortsætte ad den vej, som han betræder, hvilket sammenfattes med ordene: ”... dette gør jeg: Jeg glemmer, hvad der ligger bagude og strækker mig frem mod det, der ligger forude, jeg jager mod målet efter sejrens pris, som Gud fra Himlen kalder os til i Kristus Jesus”. (Brev til Philipperne, 3-13). Disciplene har ikke tid til selvbebrejdelser og til at dvæle ved tidligere fejl og successer. De erkender, hvad de tidligere har gjort, og derefter – når de har fået rettet op på fejlene – stræber de videre med blikket fast rettet mod målet. Tiden er krævende, og behovet er stort, og de kan absolut ikke koncentrere sig om deres egne problemer. Årsagen til dette kan man læse om sidst i den samme bog, hvor der igen opfordres til ikke at se tilbage:

”Der findes mange saltstøtter ud over Jorden. Det er ikke kun Lots kone, der så sig tilbage, for det har utallige andre også gjort ... Det er uomtvisteligt, at de har været kædet sammen med fortiden i længere tid. Derfor må man stræbe videre efter at få indre oplysning og et godt helbred for at styrke fremtiden. Man bør ikke blive desorienteret og blive sørgmodig over fortiden. Fejltagelser ses meget tydeligt, men karavanen venter ikke, og begivenheden presser sig frem ... fremtiden er begivenhedsrig, og der findes intet mørke forude. Overlad hele fortiden til Os, og tænk kun på fremtiden. Lad os ikke tage noget nytteløst med fra fortiden og ikke bebyrde bevidstheden.”

En af de fremtrædende karakteregenskaber hos indviede er deres tidsfornemmelse. De har aldrig travlt, alligevel er de aldrig forsinkede. Tid er for dem en slags vare, der skal anvendes rigtigt og evalueres korrekt. ”At have hele uendeligheden foran sig og alligevel ikke miste en eneste time og at værdsætte hvert minut – det er yogisme” (videnskaben om enhed). En fuldkommen stræben mod fremtiden eliminerer tid til indholdsløse fantasier, forfængelige ønsker og længsel efter at leve sit liv om igen. Et fuldkommengjort liv består i at anvende tiden rigtigt, hvor hver time har sine forpligtelser og sine muligheder til aktivitet. Det kan f.eks. være forpligtelse til at arbejde ihærdigt og vitalt, det kan være forpligtelse til at hvile og lege, men hver specifik aktivitet realiseres, fuldføres og rettes mod visionen om tjeneste.

Det andet tegn er, at man kender sin indre Lærer i sit hjerte. Hvorfor er dette tegn blevet det andet? Det er det, fordi ønsket om at finde den indre Lærer ikke vil være tilstrækkeligt stærkt, hvis ikke mennesket er blevet bevidst om sit ansvar og om at arbejde som sjæl i sjælenes rige. For Læreren i hjertet er sjælen, selvet, egoet, sol-englen, det åndelige indre menneske. Sjælen er altid den første indvier. Hvis ikke man er i stand til at stå i nærværelsen af ens egen sjæl og arbejde og tjene i det lys, der strømmer ud fra denne nærværelse, så vil man aldrig kunne håbe på at stå foran den større nærværelse, der giver adgang for os som en bevidst sjæl til Guds rige. Der er blevet lagt al for stor (og fejlagtig) vægt på, at det er nødvendigt at opnå kontakt til De Store og at tage indvielse. Navn, gruppe, status og metoder på dit og dat og neofytter har påkaldt en anden mester, derfor er et af kravene til indvielse nu, at man skal kunne kontakte den indre sjæl og forstå kravene til discipelskab.

Tiden er nu inde til, at verdens esoteriske skoler begynder med det vigtigste og afholder sig fra at tilskynde aspiranter, som i dette liv ikke kan tage indvielse, men som kan blive forberedt til stadiet for discipelskab og til bevidsthedsudvikling. Mænd og kvinder må lære at vandre i lyset af deres egen sjæl, at være dybe i deres tænkning og anvende mere kærlighed i deres ordvalg. Et advarende ord skal dog være, at denne viden om Læren skal ikke betragtes som et krav, men som en selvfølgelig episode og som en naturlig proces. Discipelskab skal betragtes, som et trin i udviklingen og ikke som et endeligt resultat. Der findes mange disciple i verden, for udviklingsprocessen har foregået i millioner af år og gør det stadig. Der findes mange flere disciple end de, der registreres i de såkaldte esoteriske skoler. De arbejder hovedsageligt uden for

disse skoler og udvikler sig ad parallelle baner. De hører til den ene indre skole, som de mange ydre grupper kan være manifestationen af. Det bør man huske, når man søger at være virkelig inklusiv og dybt tænkende, og disciple overalt bør opøves i at kunne genkende de tusinder af disciple, der ikke er stemplet eller rubriceret, således som andre kan være som følge af deres karmiske tilhørsforhold.

Det tredje tegn er, at man er i stand til at eliminere *frygt*, for når man er blevet udrustet af Herren, så er man usårlig. ”Denne evne til at være frygtløs vokser helt naturligt og normalt op fra erkendelsen af Læreren i hjertet. Selve sjælen er alvidende og almægtig, og ånden dominerer altid over stoffet. Man bør imidlertid lære teknikken til, hvordan man kan fungere guddommeligt, og til hvordan man opnår at blive frygtløs. Dette vil være et stort skridt fremad. Skønheden i en række ”tegn” er stor – visionens øje, der kan se ind i fremtiden, kommer i kontakt med planen og bliver så fokuseret på at tjene denne plan, at der ikke er tid til at se tilbage. Man erkender Læreren i hjertet, som véd alt, og som arbejder med de åndelige kræfter, derfor bliver man automatisk frygtløs, for kombinationen af vision og erkendelse skaber den frygtløse Guds søn, der ikke tænker i tid og form. Armeret af Herren er mennesket usårligt. Intet kan i virkeligheden ramme dette menneske, og derved lærer det lektion om det åndelige engagement, der frigør det til at vandre på frigørelsens vej. Kun de mennesker, der er begyndt at ”bryde igennem” og ind i sjælens lys, kan blive frigjort til tjeneste.

Det fjerde tegn på den sande tjenestearbejder er måske uventet, for det formaner til ikke at fordømme! Det menneske, der stræber mod fremtiden, har ingen tid til at beskæftige sig med at afvise gårsdagen. Hvor passende er ordet ”afvise”. Noget af det første, som en sand tjenestearbejder føler, er, at det er vigtigt at stoppe den kritiske form for fordømmelse, hvilket ingen af os kan sige os helt fri for. Fordømmelse, ondskabsfuld og skadelig sladder, snak om andre menneskers privatliv, rygter med onde motiver, antydning om intriger, falske fortolkninger om det, som andre har sagt og er, begær efter at brillere på andres bekostning, tavshed, der virker krænkende, viderebringe formodede og vovede historier, snage i et medmenneskes glemte fortid, antyde noget, der kan være uønskeligt i en persons liv, pege fingre med foragt og overlegenhed – alt dette kendetegner menneskenes konversation i dag, og alt sammen bør prompte afvises som affald og kasseres - det gavner intet, men skader derimod.

Så længe man benytter sådanne mekanismer i sin tænkning og tale, er man begrænset af fortiden. Man er tynget af de virkninger, der er resultatet af dette globale tidsforløb, og alle må vi på et eller andet tidspunkt overvinde ”disse tendenser”. Man er ikke fri til at arbejde og forstå og vise kærlighed, så længe man for det meste ser det dårlige og giver det videre. Derfor må man sørge for en drastisk slutning på al tale, der på nogen måde kan betragtes som skadelig. Virkningerne fra enhver skadelig udtalelse vender uundgåeligt tilbage til den, der sagde det. Det hæmmer denne persons tjenestearbejde. Det refererede Kristus til, da han sagde, at på dommens dag skal mennesket aflægge regnskab for ethvert tomt ord, de har talt. (Matthæus, 12.36). Vi er alle tynget af den forkerte tales virkninger, og engang fremme i tiden må vi arbejde på at udbedre de dårlige relationer, som vi har skabt til vores medmennesker gennem vores fordømmelser, vores uvenlige sladder og skandalesnak. Synderne mod vores medmennesker består i virkeligheden i at svigte dem, når det er baseret på et vist mål af sandhed, for de skaber en usand tankeform, der skal nedbrydes, fordi den overhovedet intet grundlag har; hvilket ofte er tilfældet.

Dette tegns krav er muligvis de vanskeligste at få gennemført, da de kræver enhver mulig bestræbelse. Det menneske, der har opnået evnen til rigtig tale, baseret på kærlig forståelse, er kommet et stort skridt videre på vejen. Lad os ikke beskæftige os med fortiden, hverken i vores eget liv eller i andres. Lad os afstå fra at dømme, for vi véd, at vi normalt kun ser overfladen og ikke kender baggrunden eller de indre tilstande, som gør mennesket til det, som det viser i sin ydre adfærd.

Det **femte tegn** ses, når *”livet anvendes fuldt og helt til arbejdet for fremtiden”*. Umiddelbart lyder det let, men det skal gennemføres parallelt samtidig med de daglige pligter og rutiner og med en særlig holdning til kunsten at tjene, som så sandelig er sjælden at se. Det indebærer, at alt det, man udfører, kan betragtes som engageret hjælpsomhed. Derved indeholder det et ideal, der ligger langt højere end menneskehedens nuværende indsats - imidlertid rummer det ingen rystende fremtidsudsigter, men heller ingen udvikling af en ansvarlig ånd. Det menneske, der har en overbevisning og en puritansk indstilling, udelukkes nødvendigvis ofte fra at leve som discipel, fordi dette kræver hele mennesket, og der skal afsættes tid til hvile og afslapning samt til fornøjelser og sunde øvelser. Mennesket må afsætte tid til hårdt arbejde for planen og gøre en seriøs indsats med at hjælpe andre samt udføre et aktivt

tjenestearbejde. Et liv, der er koncentreret om åndelig effektivitet, er målet for alle, og vi må lære at udvikle den erkendelse, at i Gud er indre lyksalighed så vel som ydre handling, og at et veltilrettelagt liv har plads til mange forskellige bestræbelser..

Det sjette tegn kendetegner ”glæden ved at tjene og glæden ved offer”. Dette er i virkeligheden blot en videreudvikling af det foregående tegn, fordi glæde og offer er en automatisk følge af ethvert arbejde for fremtiden. Visionen af den frembrydende plan, der fremhæver broderskab og samarbejde, er så dybt inspirerende, at alle ofre får et skær af glæde. Denne tilstand af glæde og forståelse bliver udviklet gennem intelligent udført tjeneste, der er besjælet og belivet af sand kærlighed.

Det syvende tegn bringer os tilbage til aspiranternes indre åndelige fokus mod verdenstjeneste. Aspiranterne ”stræber mod den fjerne verden med de åndelige væsener”, fordi de véd, at det er deres forudbestemte hjem, og det plan, hvor deres sande liv er centreret. De forstår, at de dybest set er herrer for offer og kærlighed” (som *Den Hemmelige Lære* formulerer det), og at deres offer stemmer overens med indledningen til deres adskillelse fra Faderens hjem, for at de kunne frigøre de materielle former, som de skal fungere i som almindelige mennesker i verden. De véd, at deres offer skete i fortiden, og at tjenestearbejde i virkeligheden ikke er et offer. De lærer også, at dybest set frigør tjenestearbejdet dem fra deres fængsel og letter deres tilbagevenden til det sted, hvorfra de kom. De begynder at forstå disciplens sidste lektion, som er, at ”være villig til at tjene med hjertelig ærbødighed og at en bevidst opstigning bringer dem til lysets tærskel”.

**Følgende visdomsord er fra ”Den Gamle Kommentar”,
der findes i mestrenes arkiver:**

Om belivelse af et frø eller en kerne:

”Frøet udvikler fem blomster, og kun fem. Den første blomstrer længe før de andre. Den anden blomst er vanskelig at dyrke. Den tredje er endnu mere vanskelig. Den fjerde blomst dør, og idet den dør, udstråler den et lys, og i det lys blomstrer den femte blomst.”

Alice A. Bailey: *Discipelskab i Den Nye Tidsalder, II*, s. 785.